

rili in ti se branijo sedaj vojaške službe v domači državi, češ, da so Grki, Bolgarska vlada pa jim ne pripozna tega in jih sili v vojaško suknjo. Za to ima pač pravico.

Srbija. Kakor brž odpravi skupščina, drž. zbor, postavo, ki ne dovoli kraljici Nataliji živeti v Belgradu, povrne se kraljica v glavno mesto, h kralju Aleksandru. Ali pa pride tudi Milan? Potreba za-nj ni v Belegradu.

Turčija. Kolikor se sodi, ne tirja ruska vlada vojne odškodnine od turske vlade z vso silo, najbolj zato ne, ker upa, da sultan ostane, tudi ob času kake vojske, ruski vladi prijazen. Do vojske pa pride celo lahko, kajti na Rusijo preži več volkov, najmanj v njih vrsti niso Angleži. — Na otoku Zante je bil velik potres in je več vasij popolnem podrtih.

Za poduk in kratek čas.

Miserere.

Iz češčine preložil J. Sattler.

II.

Čez kake tri ure dospel je skrivnostni ta človek, katerega so imeli za blaznega v opatiji, do onega mesta, kjer so se dvigale črne, turbne razvaline samostana, idoč vedno proti vodi kraj potoka, katerega je omenil pastir v svojej povesti.

Dež je prenehal. Oblaki so plavali naglo mimo v črnih, dolgih vrstah, na katerih robu se je včasih zalesketal medel žarek blede migljajoče luči. Veter se je upiral v silne stebre in vzpenjal po zapuščenih shodih, kakor da bi stokal.

Vendar ni bilo tu nič nadprirodnega, nič čudovitega, kar bi moglo razvneti domišljijo.

Popotniku našemu bili so popolnoma znani ti šumni glasovi; saj je bil mnogokrat brez strehe; spal je več ko jedno noč pod podrtinami zapuščenega stolpa, ali v kakem samotnem gradu. Kolikokrat se je upiral viharju na neskončno dolgem svojem potovanju!

Kaplje so kapljale skozi pokline golih obokov in padale na kamene plošče z jednozvočnim odmevom, kakor krehajoče nihalo urno; sove so skovikale skrite pod kameno strehico v oboku zidnem, kjer je do zdaj stal kip; žabe so regljale in kuščarice, prebujene iz spanja zbok ropotajoče nevihte, pomaljšale so grde svoje glave iz lukenj, v katerih so spale; ali so pa tekale med travo in kopinjem, rastočim ob vzožju altarjev in v zavezi kamenih gomil, iz katerih je bil tlak cerkveni.

Vsi ti neznani in čelavni glasovi so v nočni samoti doneli razločno na uho popotnikovo, ki je sedeč na odkrhanem spomeniku grobnem nestrpno pričakoval ure, kadar se začne to čudo.

Minol je trenotek za trenotkom; ali ničesar ni bilo slišati; sto in sto onih zmedenih zvokov je donelo, spletali so se v jednomer na tisočere načine, ... pa vedno z jednako donečim odmevom.

»Morda me je ukanil!« mislil si je skladalec.

Ali ta hip se začuje nov glas. Bil je to zvok na tem mestu nerazumen, podoben glasu ure, ki se sliši nekoliko sekund, predno bje, ... glas obračajočih se koles, napenjaajočih se strun, ... zvok stroja, ki odmeva votlo, kadar se pripravlja, da bi uporabljal svoje skrivne, mehanske sile ... in potem, ... potem zadoni glas zvona ... dvakrat, ... trikrat ... do jedenajstkrat ...

V porušeni in zapuščeni cerkvi pa ni bilo ne zvona, ne ure, še zvonika ne ...

V vzduhu je še odmeval poslednji glas zvona ...

kar se začnejo osvetljevati sami od sebe granitni baldakini, pokrivajoči rezbarska dela, marmorne stopnice altarjev, kamene plošče gotskih polobokov, stebri, ... tla ... oboki, in vsa notrina, ne da bi se videla kaka sveča, svetilka ali bakla, ki bi svetila tako nenavadno.

Zdelo se je, da se bliža kostjak, in da prihaja iz njegovih sinje bledih kostij ta fosforična luč, ki je plapolala in migljala skozi temo, kakor višnjekast pošastno švigajoč plamen ...

Dozdevalo se je, da se ozivlja vse; vendar je bilo to življenje podobno električnemu gibanju, katero zaznamo v krčevitem drgetanju, predno nastopi smrt ...

Kamenje se je kopicilo na kamenje; ... altar, čegar razsutji ostanki so ležali prej razmetani okrog, dvignil se je neporušen, kakor bi ga bil izdletvil ravnokar umetnik; in z altarjem vred so se vzdignile razdejane kapelice, podrti stebri in razpadli oboki.

Ko je cerkev že stala v vsej krasoti, začuje se hipno slab, oddaljen akord, združen z globokimi glasovi, kakor bi prihajali iz zemlje, ... ki so doneli čim dalje bolj krepko in razločno.

Popotniku začne upadati srce, ... vendar je strast premagala bojazen in ga vzpodbodla, da je vstal z gome, na kateri je sedel do zdaj, in se nagnil čez rob prepada, po katerem se je v brezdno valil slap neprestano in pošastno hrumeč.

Lasje se mu zježijo groze.

Zapazil je, da vzhajajo okostnice, zavite v halje, pokrite s kukulicami, izpod katerih so se kvidale brezmesne, suhe celjusti, beli zobje in strahovito odurne, črne globine očesne. Bili so to kostjaki menihov, katere so vrgli lupežniki v brezdno, ko so razdejali cerkev.

Iz prepada so drapali kvišku. Poprijemajoč se skalnatih grebenov z dolgimi prsti svojih koščenih rok plazili so ga do roba in pevali z globokim, grobnim glasom, v katerem se je izraževala razrivajoča bolešt, psalma Davidovega prvi verz:

»Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam Tuam!« (Milosten mi bodi, o Bog, po veliki dobroti svoje). (Konec prih.)

Smešnica. »Dajte«, reče ženica pri peku, »dajte mi za dva krajcarja zemljo!« »Ne«, odvrne ji pek, ne, mati, po novem se pravi vinar!« »Kaj?« čudi se mu na to ženica, »kaj vinar, ne več zemlja?«

Razne stvari.

(Državni zbor.) V torek je bila seja v drž. zboru ter je v njej posl. Fr. Robič govoril o sedanjih razmerah ljudske šole sploh in še posebej po slov. deželah. Govor so gg. poslanci vsprejeli s pohvalo ter ga mi priobčimo, brž ko ga dobimo v zapisniku drž. zбора.

(Odlikovanje.) Gg. Fran Horák, profesor na c. kr. gimnaziji v Mariboru in Anton Pischek, profesor na c. kr. gimnaziji v Celji, prestopila sta v osmi razred, kakor je pri c. kr. službah v navadi.

(Olepševanje mesta.) Kakor v večih mestih, tako imamo tudi v Mariboru »društvo za olepšanje mesta«. Iz poročila tega društva, ki dela v resnici za mesto in je torej vredno podpore, povzamemo, da je lani prejelo 5778 gld. imelo dohodkov, stroškov pa 5230 gld. Premoženja pa še ima 7230 gld. in 78 kr. Čč. duhovščina ni zadnja pri podpiranju tega društva.

(Bogoslovje.) Slavnost sv. očeta Leona XIII. v kogoslovji v Mariboru je bila na svečnico jako lepa in so govorili, petje ter igranje na citrah kazali, da se g. bogoslovci pečajo temeljito z vedami pa tudi v umet-